

PRVNÍ KAPITOLA

PROČ SE TO VŠECHNO DĚJE JENOM MNĚ?

„Inteligentní reakce, Awienová,“ pozvedne obočí Archiss.
Já jen pokrčím rameny.

„A co sis představoval? Že začnu ječet tak blbě jako Eva a budu tě prosit na kolenou, abys mě zachránil?“ Třeba mu to přišlo jako lákavá představa. Sakra, na co to myslím?

„Já neječím blbě,“ ozve se za námi. Otočím se a spatřím mou blondatou kamarádku, jak k nám našťavaně míří. „No paráda. Ještě se na mě dívejte jako na zrůdu. Co jsem vám udělala?“

„Evo, máme tu horší věci než řešení tvého ječení,“ poznamená Tink. Pak tiše utrousí: „Ale neříkám, že tak neječíš.“ Eva ho kopne do lýtky.

„Takže...?“ nechám větu znít do vzduchu. Opravdu netuším, co dělat. Útočí na nás Kameníci a já stále nevím, kdo to je, nevím, co nám mohou udělat ani jak dopadnu já. Jak do-padneme my všichni.

Sakra, tohle je pěkně blbá situace.

Tink si prohrábne tmavé vlasy a podívá se směrem, kterým přišel. „Novillo, když dovolíš, vysvětlím ti to, až budu moct. Teď bych asi šel jinam.“

„Hm?“ zeptám se inteligentně.

„V překladu: padej pryč a nezajímej se o to,“ vysvětlí mi to Eva. „Doporučuju ti to. Běž do pokoje a my ti to pak přijdeme vysvětlit.“

Po cestě se ve mně začne dusit vztek. Jednají se mnou jako s děckem. Přece nejsem až taková kráva, abych nezvládla jedno pitomé tajemství. Nebo nějaký úkol. Já chci něco dělat!

Jestli nemám, proč mě tedy pořád označují za Vyvolenou?

Pomocí svých vln dojdu až ke svému pokoji a hlasitě za sebou prásknu dveřmi. Svalím se na postel, založím si ruce na hrudi a trucuju. Jako malé dítě.

Trucuju, trucuju, trucuju.

A trucuju.

Asi za pět minut se rozhodnu, že si aspoň něco zjistím o tom, co se teď děje. Nemůžu nezůstat v obraze.

Vstanu a pomocí vln dojdu až k pracovně mého otce. To byl taky pěkný šok, když jsem zjistila, že můj otec stále žije.

Vlny jsou momentálně můj jediný dopravní prostředek a taky jediné, co umím vyčarovat. Mám stále na čem pracovat.

Zaklepu na dveře, a když se nic neozývá, chci vstoupit. Těsně předtím se ale dveře otevrou a za nimi stojí můj otec. „Jé, ahoj,“ vypadne ze mě. Nemůžu si zvyknout, že najednou mám biologického rodiče, a dělá mi problém říkat úplně cizímu muži *ahoj*.

Tolik o Vyvolené.

„Ahoj,“ usměje se na mě. „Potřebuješ něco?“

Přešlápnu. Je taky možnost, že mě nenechá. „Chtěla bych

se něco dozvědět o našich nepřátelích. Jako najít si to v knize,“ vyhrknu rychle. Jen ať je to co nejdřív za mnou.

Kývne hlavou. „Pojď za mnou.“ Zavede mě do vedlejší místnosti, kde je obrovská knihovna, ve které se sama nedokážu vyznat. Knihovníci na nás kývají. Ilian zahne až hodně daleko. „V celé téhle řadě jsou historické knihy. Někde na konci by mělo být něco o nepřátelích.“

Poděkuju mu a pomalu dojdou až ke konci uličky. Dřepnu si a vytáhnu namátkou jednu knihu. Na obalu je povadlá lilie s nazelenalými okraji. Výborný přebal pro knihu o nepřátelích, to se musí nechat.

Název knihy je *Schopnosti nepřátel*, hned vedle najdu *Historie aneb jak jsme přišli k nepřátelům*, a nakonec *Kdy přijde Vyvolená*. Vyjeknu a pak musím mávnout na knihovnici, že je všechno v pořádku.

Tak oni mají knihu o mně. TADY! Mezi těmi potvorami! Vytáhnu ji a spolu s předchozími knihami následuju modré vlny a dojdou až k pultu u dveří. Jeden knihovník začichá. „Cítíš to? Jako by někdo použil vanilkový parfém.“

Mladší knihovník vedle něj se zasměje, když mi načítá knihu. „Kouzla mladých, zvykni si na to.“ S úsměvem mi po-

dá tři knihy a já s poděkováním a loučením odcházím.

Lidi, které míjím, se za mnou otáčejí a čichají si k vanilkové vůni. Je nezvyk, že je moje magie cítit na sto honů. A že každý pozná, že čaruju já. Kdyby těch čarodějů bylo víc, nebyl by to až tak velký problém.

Cítím se tak divně. Hodně divně.

Ve svém pokoji se rozvalím na posteli a prohlížím si knihu o schopnostech všech potvůrek, které nám hrozí napadením. Když dojdu ke Kameníkům, nahlas a jednoduše je okomentuju.

„No fuj.“

Jsou opravdu hnusní. Celí z kamene, a to nekecám. Vypada-jí jako chrlič, až na to, že mají většinou dlouhé černé vlasy a jsou bez očí. Zajímalo by mě, jak vidí. Nebo jestli *vůbec* vidí.

Prsty mají jako by uříznuté, prostě to jde a najednou rovná plocha. Musí to pěkně bolet, když dostanete ránu pěstí.

Rychle otočím stránku, ale pak se zase vrátím zpátky. Přece jen nemám pozorovat obrázky, ale číst text. Projíždím očima několik řádků napsaných úhledným písmem. Možná tu nemají počítače. Nebo ani knihtisk.

Schopnosti Kameníků se tedy vyznačují obří silou v rukách (jé, vážně? To by mě nenapadlo), skvělým sluchem a tichostí. Člověk by ani neřekl, jak mohou tak obrovské těžké nohy ne-dupat. Jo, a jsou ohromně těžcí, ale to je asi jasné.

Nevýhody: špatný zrak, čich a jsou pomalí. Pomalí v porovnání třeba se skoro neškodnými Mlženkami (něco jako víly, žijí v mlze – nečekaně). Člověk (ani čaroděj) by jim neutekl.

No paráda, takže tohle na nás útočí? Kdypak získají naše sídlo a zabijí mě?

Stává se ze mě pěkná hysterka.

Rozhodnu se, že zbývající knihy si přečtu až potom, a tak je zařadím do knihovny. S hlavou v policičce sleduju pavouka, který se plazí po stěně přímo naproti mně. Nejspíš si to jen vy-mýšlím, ale možná má takový přiblblý úsměv.

Zvednu hlavu. „AU!“

Vlastně nevím, proč ječím. Jestli kvůli tomu, že jsem se praštila do hlavy, nebo kvůli knihám, jež se sesypaly na moje záda a pozadí. S rukou na hlavě našťvaně popojdu dál od knihovny a s vraživým výrazem ji sleduju.